

Коли близькі стають сторонніми

Ангеліна Велика

«**Сторонні серед нас**». Першопрочитання п'єси канадського драматурга Аарона Бушковського. Переклад Сергія Борщевського. Режисер Петро Ільченко
Асистент режисера Галина Яблонська
Художник-постановник, художник по костюмах Анна Духовична
Хореографія Ольга Семьошкіна
Музичне оформлення Іван Руденко, Анна Руденко
У ролях: Джоан - Наталія Ярошенко, Ірина Дорошенко; Арт, її чоловік – Тарас Жирко, Євген Свиридчук, Олег Шаварський; Габріель – Галина Семененко, Галина Яблонська; Вірджил, її чоловік – Олександр Логінов, Володимир Нечепоренко; Нетті, єдина дочка Габріель – Анастасія Добриніна, Віра Зіневіч; Робін Гопкінс, медсестра – Тетяна Кришталь, Ірина Мельник; Лео, бейсболіст – Олексій Паламаренко, Дмитро Завадський; Мері – Валентина Ілляшенко, Ганна Осадча, Наталія Калантай
Національний театр ім. Івана Франка. Прем'єра 12.03.2019.

Олег Шаварський і Галина Яблонська у виставі «**Сторонні серед нас**» за п'єсою Аарона Бушковського. Режисер Петро Ільченко. Національний театр ім. Івана Франка.

Наприкінці жовтня на сцені Національного театру ім. І.Франка востаннє пройшла вистава «Сторонні серед нас». У ній ідеться про літніх людей, уражених хворобою Альцгеймера, поширеною у наш час. Почавшись із погіршення пам'яті та розумових здібностей, може призвести до втрати здатності комунікації. Сама назва вже розкриває головну ідею: у швидкоплинності буднів ми нерідко забуваємо про своїх близьких, не помічаємо одне одного. Не приділяємо уваги рідним – вони стають ніби сторонніми. Сценографічне вирішення вистави – мінімалістичне. В центрі стоїть біла пластикова ширма, яка слугує дверима до палат, та водночас містичним порталом у потойбіччя, брамою між двома світами: хворих та здорових, живих і мертвих, сторонніх та близьких... Єдиним містком, що з'єднує ці світи, є любов, а її відсутність породжує тяжкі хвороби, смерть, холод, байдужість і відстороненість. Головні герої: Габріель (Галина Яблонська) та Майкл (Олег Шаварський) з діагнозом хвороби Альцгеймера ставляться до всіх з любов'ю та добротою. Вони приязно спілкуються, делікатні та безпосередні, немов діти. І залишаються такими протягом усього дійства, на відміну від здорових родичів. Вже пізніше, ми помічаємо, що вони плутаються у часі, забувають події з життя, входять у якісь свої незнані виміри. Ці двоє опиняються у клініці, не зовсім розуміючи де вони, і чому рідні запроторили їх сюди. Адже вдома, нібито, було кому про них подбати. Згодом з'ясується, що чоловік Габріель відправляє її в лікарню, щоб владнати своє особисте життя з молодією коханкою. Дружина відчуває нещирість почуттів, тож не бажає повертатися додому. Адже тут Габріель опинилась через свого чоловіка, заставши якимось його на гарячому з черговою коханкою. Після страшного удару, вона тяжко захворіла. Галина Яблонська грає сцену спогадів про зраду темпера-

ментно і гостро. Діапазон її драматизму широкий. Вона то голосно і надривно вигукує від болю, то тихо і схвильовано шепече, що не хоче повертатися до чоловіка. В очах бринять сльози, руки нервово тремтять, усе єство переповнене стражданнями, яке довелось пережити.

У клініці Габріель стає набагато краще. Там вона знайомиться з хворим Майклом, який їй дуже симпатизує. Між парою зав'язуються романтичні стосунки. Закохані виглядають теплими, ніжними та трепетними. Будучи безнадійно хворим, Майкл залишається вірним своїм внутрішнім життєвим ідеалам. Романтичний, галантний, люблячий, зворушливий від початку вистави і до сцени відходу у потойбіччя. У підтексті його монологів відчувається глибоке філософське сприйняття світу, життя і смерті зокрема.

Галина Гілярівна свою героїню грає м'яко і світло, без надриву та зайвого драматизму, хоча роль не проста і вимагає великої внутрішньої роботи та наповненості. Її гра будується на паузах, напівтонах, глибоких філософських монологів. Чуттєва, хвилююча та неперевершена... Коли на початку вистави вона виходить на сцену, дух захоплює від присутності такої живої та енергетично-потужної особистості. Мініатюрна, вишукана, у світлій ошатній сукні, з сивими розкішними кучерями. Її рухи стримані й витончені, голос дзвінкий і глибокий, а очі проникливі та живі. Сама акторка нагадує янгола, що ненадовго спустився з небес.

Галина Гілярівна заслуговує неабиякої поваги і пошани, адже у свої 94 роки вона продовжує тишити глядачів, граючи на сцені рідного театру. А в цій виставі вона виступила ще й асистентом режисера. Власноруч розробляла фінал, здійснювала редакторську і текстову правку сцен, в яких брала участь. Іноді велике значення мали кома чи представлене слово.

На жаль, вистава була знята з репертуару театру. Шкода, адже тема людяності продовжує бути надзвичайно важливою. Любов, доброта та повага. І не слід втрачати цих рис, щоб не перетворитися на чужого чи стороннього...